

Bibliaóra 2022. június 21.

– az igemagyarázat összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz: Józsué 23 – Józsué intelmei

1 Hosszú idő telt el azután, hogy az Úr mindenfelől nyugalmat adott Izráelnek ellenségeitől. Józsué is élemedett korú öregember lett. **2** Ekkor összehívta Józsué egész Izráelt, annak véneit, családfőit, bírját és előljáróit, és ezt mondta nekik: Én már élemedett korú öregember vagyok. **3** Láttátok mindazt, amit Istenetek, az Úr tett értetek ezekkel a népekkel, hiszen Istenetek, az Úr harcolt értetek. **4** Látjátok, kisorsoltam törzseitek között az itt maradt népek birtokát meg azokét a népekét is, amelyeket kiirtottam a Jordántól a Nagy-tengerig napnyugaton. **5** Istenetek, az Úr maga szorítja és űzi ki őket előletek, hogy birtokba vegyétek földjüket, ahogyan megígérte nektek Istenetek, az Úr. **6** Legyetek azért igen erősek; tartsátok meg és teljesítsetek mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében! Ne térjete el attól se jobbra, se balra! **7** Ne keveredjete össze ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak köztetek. Isteneiknek a nevét ne említsétek, ne esküdjete rájuk, ne tiszteljétek és ne imádjátok őket! **8** Ragaszkodjatek viszont Istenetekhez, az Úrhoz, ahogyan a mai napig tettétek! **9** Nagy és erős népeket űzött ki előletek az Úr és senki sem állhatott meg előttetek mindmáig. **10** Közületek egy elkerget ezret, mert Istenetek, az Úr harcol értetek, ahogyan megígérte nektek. **11** Azért nagyon vigyázzatek magatokra, és szeressétek Isteneteket, az Urat! **12** Mert ha mégis elfordultok tőle, és ha ezeknek a népeknek a maradékaihoz ragaszkodtok, amelyek itt maradtak közöttetek, ha összeházasodtok és összekeveredtek velük, ők meg veletek, **13** akkor tudjátok meg, hogy nem űzi ki többé Istenetek, az Úr ezeket a népeket előletek. Sőt, törre és csapdává lesznek számotokra, oldalatokon ostromra, szemetekben pedig töviskévé, míg ki nem pusztultok erről a jó földről, amelyet Istenetek, az Úr adott nektek. **14** Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden ember elmegy. Ismerjétek el teljes szívetekből és teljes lelketekből, hogy egyetlen szó sem vész el azokból az ígéretekéből, amelyeket megígért nektek Istenetek, az Úr! Mind beteljesedett rajtatok, nem vész el abból egy szó sem. **15** De ahogyan beteljesedett rajtatok mindaz az ígélet, amelyet Istenetek, az Úr tett nektek, úgy fogja beteljesíteni rajtatok az Úr minden fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket erről a jó földről, amelyet nektek adott Istenetek, az Úr. **16** Ha megszegitek Isteneteknek, az Úrnak szövetségét, amelyet ő rendelt nektek, ha elmentek, és más isteneket tiszteltek, és azokat imádjátok, akkor föllángol majd ellenetek az Úr haragja, és hamarosan kipusztultok erről a jó földről, amelyet nektek adott.

Kedves Testvéreim!

Mindenknek és mindenkinek az ideje egyszer letelik, akár tudomásul vesszük, akár nem. De jobb tudomásul venni, számolni vele, esetleg aszerint rendezni a rendezhető dolgokat, amíg van rá lehetőség. Jó látni, hogy Józsué a hosszú szolgálat sorsán nem jutott el egy olyan felfogásra (ahogyan Mózes sem), hogy ő pótolhatatlan, vagy hogy „bebetonozza magát” a posztjára. Tisztában van azzal, hogy ideje letelik, kész a szolgálatát letenni. Elfogadja, megvallja, hogy megöregedett. De sok embernek gondja van ezzel – és talán nem csak nőknek – nehéz elfogadni az öregséggel járó változásokat, korlátokat, az elmúlás valós tényét.

De Józsué nem csak azt látja, hogy élemedett korú öregember lett, hanem azt is – és ez a fontos, hogy „az Úr mindenfelől nyugalmat adott Izráelnek ellenségeitől”. A mögötte levő hosszú életpályán nyomon követhető Isten jelenléte, vezetése, hatalma – és ígéreteinek beteljesedése. Amikor Józsué összehívja egész Izráelt, annak véneit,

családfőit, bíráit és elöljáróit, akkor a legfontosabbnak tarja erre emlékeztetni őket: „Láttátok mindazt, amit Istenetek, az Úr tett értetek ezekkel a népekkel, hiszen Istenetek, az Úr harcolt értetek.” Bizony, ők nemcsak hittek, de láttak, tapasztaltak is, és ennek kézzelfogható jelei vannak: az elfoglalt területek, a felosztott örökség és a letelepedett életnek a nyugalma. Harcaikban megkapták a segítséget, oltalmat, sőt maga az Úr harcolt értük. Kell-e ennél több?

Józsué megmarad a realitások talaján, mert tudja, hogy az ígéret földjének elfoglalása még nem révbeérkezés. Nagyon is szükség van a kitartásra, a hűségben való megmaradásra. A népnek az Úrra kell figyelni és Vele kapcsolatban maradni ahhoz, hogy áldás kísérje további életüket. Isten mindezt megígérte már Mózes által (5M 28), de nem szabad elfelejteni, hogy az áldásnak vannak feltételei is (ha hallgatnak az Úr szavára), de van ígéret arra nézve is, hogy átkozott leszel (ha nem hallgatnak az Úr szavára).

Látjuk, Józsué azt a biztatást helyezi a nép szívére, amit maga is kapott, amikor a nép élére kerül: *„Legyetek azért igen erősek; tartsátok meg és teljesítétek mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében! Ne térjete el attól se jobbra, se balra!”* Éppen ez a veszély: letérés az útról. Akkor veszélybe kerül a ragaszkodás, és megnyílik az út a más népekkel való keveredésre, ami maga után vonja az idegen istenek tiszteletét, az Úrtól való elhajlást. Ezért nagyon fontos intelem: *„Azért nagyon vigyázzatok magatokra, és szeressétek Isteneteket, az Urat!”*

Addig igaz és érvényes Isten ígérete, amíg ők hűségesek Hozzá. Ha ez megszűnik, akkor *„nem űzi ki többé Istenetek, az Úr ezeket a népeket előletek. Sőt, tórré és csapdává lesznek számotokra, oldalatokon ostorra, szemetekben pedig tövisékké, míg ki nem pusztultok erről a jó földről, amelyet Istenetek, az Úr adott nektek.”* Ugyanis Isten ezt megteheti – és meg is tette sokszor, még ha az ember úgy is gondolkodik, hogy nem.

Látjuk, Józsué nem magának állít emléket, hanem olyan örökséget hagy, amit az Úrtól kapott és ami az Úrral köti össze és tartja meg a népet. Őrá irányítja a figyelmet, végül is a nép hűsége tudja egyedül hitelesíteni az ő szolgálatát. Márpedig azt Józsué Istentől kapta és Neki is végezte, eszközként az Ő kezében. Kész azért elmenni az eszköz örömeivel, mint aki végig tehette azt, amivel Gazdája megbízta. *„Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden ember elmegy.”* Tudja, elfogadja, felkészült rá. Micsoda békesség és nyugalom! Hogyan megyünk majd el, hogyan mennek el ma Isten gyermekei?

Józsué még egyszer nyomatékosítja, hogy két út és két lehetőség áll a nép előtt, de csak az egyik a jó, csak az egyik az áldás útja. Ha el tudják szívből ismerni Urukát igaznak, aki beteljesítette minden szavát és ígéretét, akkor nincs okuk Tőle elhajolni. Mert ahogyan beteljesedtek az áldásígéretetek, ugyanúgy beteljesednek az átokígéretetek is, ha elhagyják Őt. Mert az elhagyás, engedetlenség az szövetszegés.

Kedves Testvéreim, jó látni, hogy Józsué élete végén is az Úrra mutat, Róla tesz bizonyosságot, s azt az egyetlen utat ajánlja, ami az életre visz. Élete középpontjában ugyanis nem az énje volt, hanem az Úr. És Ő marad a fontos akkor is, amikor majd

elindul a minden földi élő útján. Igazán példája annak, amikor valaki nem magának él, amikor a szíve Istené. Ilyen kapcsolatra vágyjunk mi is az Úr Jézus Krisztussal.

AZ ESZKÖZ ÖRÖMÉVEL

Fogy már az út, s ha majd végéhez értem,
pihenjek el az eszköz örömeivel,
ahogy a lant, amely elhallgat egyszer,
ahogy a toll, melyet letesz a MESTER.

(Füle Lajos)

Újszövetségi igeszakasz: 1Jn 3,18-24 - Szívbeli bizalom Isten iránt

[18](#) Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal. [19](#) Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk. És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, [20](#) hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünkénél, és mindent tud. [21](#) Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; [22](#) és amit csak kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte. [23](#) Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fia, Jézus Krisztus nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk. [24](#) Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és hogy ő bennünk marad, azt a Lélektől tudjuk meg, akit nekünk adott.

Kedves Testvéreim!

Amikor János, a szeretet apostola a levelében arra tér ki, hogy az Úr Jézus gyermekei szeressék egymást, akkor valójában nem mond semmi különlegest, hiszen ez magától értetődő, Jézus is ezt tartotta tanítványai legfontosabb ismertetőjelének. És mégis egy nyomatékos üzenet ez, mert a szeretet egyáltalán nem természetesen jelenlévő emberi megnyilvánulás. Legalábbis az, amelyik nem csak szóban hangzik, amelyik nem csak látszat, hogy eleget tegyünk az elvárásoknak, de a valóságban nincs mögötte tapasztalható fedezet.

János azt írja, hogy ne szóval, ne nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal. A szeretet soha nem csak érzés vagy érzélem, nem (csak) szóban nyilvánul meg, hanem tapasztalhatónak kell lennie. Cselekedetében és igazságban. A cselekedet legyen igaz, valóságos szeretetmegnyilvánulás. Ami (akár) szavak nélkül is tapasztalható valóság.

Valahogy magával hozza ez az intelem azt is, hogy a szeretetről nem kell sokat beszélni. Félő, hogy éppen a sok beszéd, magyarázat teszi komolytalanná az egész mondanivalót, a sok beszéd nincs javára a szeretetnek. A kipróbálható, megvizsgálható tettek beszélnek róla igazán. Arról tessznek bizonyosságot, hogy akinek a szeretete így nyilvánul meg, az nem magától van, hanem az Úrtól kapta. Benne van, Vele van közösségben, Maga is szeretetből, az Ő szeretetéből él.

Az Ő szeretete mindennél hatalmasabb, nagyobb a szívünknel. Ugyanis a szívünk sokszor ellenünk fordul, joggal vádol, és az önvád lesújtó. Olykor valaki odáig jut, hogy „sosem bocsátom meg magamnak”. Nem mintha ennek lenne valami értelme is, hiszen a megbocsátás nem a mi képességünk (Senki sem bocsáthatja meg a bűnöket, csak az Isten), de megbocsátatlan bűn, ha már felismertük nagyon tud gyötörni. A megbocsátás, mint egyetlen orvosság a bűnre, pedig egyedül szeretet által adatik – érdemtelenül, nem is bárminek az ellenében. Az apostol arról vall, amikor Jézus szeretetét bemutatja, hogy Ő az, aki a bocsánatot adja: *„bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud”*. Vagyis ez a szeretet nem elítél, hanem felment, mivelhogy Isten mindent tud (Tudom a te dolgaidat) és az Ő szeretete diadalmaskodik az ítéleten. Ő tudja legyőzni vádaskodó szívünket. S ha már a szívünk nem vádol és nem ítél el, akkor bátran állhatunk meg Előtte.

Ez a szeretet formál át és ad bizalmat Iránta a szívünkbe, hogy kéréseinket Eléje tárjuk. János arról ír, hogy ha az Ő szeretete kiáradt az életünkbe, akkor tudjuk bizalommal tárni eléje a kéréseinket és Neki kedves módon élni. Két alapszabály szerint: megtartani parancsolatait és szeretni egymást.

Erre az útra, ennek megélésére hív és bátorít Ő ma is minket, hogy ne csak névleges keresztyének, hanem igazi tanítványok legyünk.